

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Refutatio Accusatoris Anonymi Damnatas ab Innocentio XI. Propositiones adscribentis Ordinum Religiosorum Theologis ac præcipuè Societatis Jesu

Estrix, Aegidius

Moguntiaë, 1679

Propositio LVI. Frequens Confessio & Communio, etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42472

Joanne Sinnichio die 11. Nov. 1660. à Gerardo van Werm die 17. Augusti 1647. die 5. Octobris 1647. die 10. Octob 1643. die 18. Sept. 1641. die 18. Febr. 1640. die 1. Febr. 1640. item ab Andrea Laurent die 1. Augusti 1651. à Jacobo Pontano 1. Febr. 1649. à Guilielmo Mercero die 19. Julii 1634. à Michaële Paludano die 26. May 1648. à Guilielmo Tasselon die 7. Januarii 1640. plures dabo Lovanienses Doctores damnatae doctrinae patronos, si quis requisierit: sed mulque alios omnis generis. Sed tres Jesuitas habuit Accusator, ad quos contraheret omnium invidiam, si quæ est hæc invidia.

PROPOSITIO LVI.

Frequens Confessio & Communio, etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota prædes nationis.

Autores propositionis nominat PP. Relectas Namurci & Leodii in publicis suis computationibus, quas, inquit, habuerunt obstante prohibitione Episcopi Namurcensis.

Fœdè imponit illis Religiosis immò Episcopo Namurcensi. Paulò altius repetenda est historia. Anno 1676. die 2. May quidam Joannes Bauduin S. Theol. Baccalaureus Lovaniensis, atque in Seminario Episcopi

Namurcensi S. T. Lector, conclusiones proposuerat, in quibus non se abstinuerat, quin exultabundus damnaret improbabilitatis propositiones varias, atque etiam hanc; *frequens Confessio vel Communio, cultus B. Virginis in iis etiam, qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.*

Eodem anno 1676. quidam S. Th. Professor ex ordine Minorum Recollectarum Theses impressit defendendas Namurci 15. Septembris, quibus retunderetur confidentia illius Baccalaurei, & vindicaretur probabilitas illius notæ prædestinationis.

Veritus Episcopus Namurcensis, ne eâ disputatione turbaretur pax, vetuit ne disputatio Namurci haberetur. Adeoque habita Namurci non fuit, quod secus affirmans accusator imponit illis Religiosis: sed aliâ occasione Theses eadem defensæ sunt Leodii; in quo cum censeat ille, peccatum esse contra mandatum Episcopi Namurcensis (nam & loquitur de disputatione habita Leodii) imponit Episcopo Namurcensi, quasi hic prohibuerit, ne theses eadem ab illis Religiosis defenderentur Leodii, quod neque voluit, neque potuit illis prohibere.

An verò illi Religiosi verè sint Autores propositionis damnatæ, statui non potest, nisi videatur an illi defenderint propositionem

sicut jacet in decreto : damnata est enim *sicut jacet*. Pro quo.

Considerandum est primò , propositionem , *sicut jacet in decreto* , posse facere hunc sensum perversum , quod frequens Confessio & Communio hominum gentilium , aut etiam assiduè gentiliter viventium ; adeoque frequens Confessio & Communio sacrilega , sit nota prædestinationis.

Considerandum est 2. quod Lector ille Baccalaureus qui propositionem in suis thesibus redarguit improbabilitatis , eam non sumpserit in sensu jam explicato : sed in alio sensu ; ac si dictum esset ; frequens Confessio & Communio etiam in iis qui nequiter vivunt & prava consuetudine laborant , atque identidem relabuntur in sua peccata , est nota prædestinationis. Hoc sensu acceptæ propositioni strenuè vindicata est probabilitas ab ejus adversariis in disputatione ipsa.

Considerandum est 3. ex his circumstantiis eundem sensum fecisse propositionem *sicut jacebat* in thesibus Namurcensibus , Leodii de sensis : quia hoc agebat autor thesium ut propositioni vindicaretur probabilitas negata à Lectore Baccalaureo ; adeoque eo sensu acceptæ , quo ipse eam acceperat. Sensum verò illum explicuit disertè autor ipse thesium in quæstionibus Theologicis , quas Leodii ad
dispu

disputandum proposuit die 26. Novembris 1677. ubi totâ quæstione secundâ explicat mentem suam, quæ alioqui ex circumstantiis minimè fuerat obscura; & per gentiliter viventes se intelligere laborantes prava consuetudine peccati, in qua identidem resurgant, atque utiliter confiteantur & communicent, etsi & identidem relabantur; quam ibi rem omnem tractat doctè & eruditè.

Considerandum est 4. ex mente autoris Thesium Leodii defensorum, frequentem Confessionem & Communionem gentiliter viventium, hoc est, laborantium prava consuetudine, non esse notam prædestinationis infallibilem, sed fallibilem tantum. Mentem hanc suam, etsi alioqui non obscuram, declaravit in suis quæstionibus quæst. 2. n. 20.

Quare ut damnata judicetur doctrina illorum Religiosorum, qui theses illas defenderunt, vel dicendum videtur, damnatam esse doctrinam eorum, qui censent hominem laborantem prava consuetudine, posse eâ durante identidem resurgere, & fructuosè confiteri, & communicare; adeoque declaratum esse à Rom. Pontifice, omnem Confessionem & Communionem illius hominis esse sacrilegam, donec vicerit consuetudinem peccandi, & pravam habitum & inclinationem ad peccata, vel dicendum, damnatam esse doctrinam, immò

70
immò communē persuasionem fidelium, quod frequens Confessio valida & Communio sancta, sit nota prædestinationis saltem fallibilis, alterutram ex his duabus doctrinis esse damnatam credam, cum id S. Sedes declaraverit: neque enim id satis intelligo ex damnatione propositionis 56. sumptæ sicut jacet in Decreto Innocentii XI.

Hæc occurrebant consideratione digna ut statuatur sapientiores, an damnatæ doctrinæ in propositione 65. patroni fuerint illi Religiosi, quibus id imponit accusator.

PROPOSITIO LVIII.

Non tenemur Confessario interroganti fateri peccati alicujus consuetudinem.

Doctrinæ autorem citat Baunium Theol. mor. p. 1. tr. 4. q. 15. dub. 12. & Sanchium Jesuitam in select. disp. d. 9. n. 6. & multos alios Patres omnium Ordinum.

Baunius ibi docet Confessarium non habere jus interrogandi pœnitentem de consuetudine peccandi, nisi ejus rei gravem causam habeat; quo significat, illum habere jus, si habeat gravem causam, & tunc pœnitentem obligari ad fatendam consuetudinem. Non esset inconsultum, si aliquid de hac doctrina sibi sumerent quidam Confessarii hoc tempore, nisi